

УДК 658.012.32

Молчанов Юрій Вікторович
(аспірант ПВНЗ «Європейський університет»)
ORCID ID 0009-0000-2355-3810

Гук Степан Володимирович
(аспірант ПВНЗ «Європейський університет»)
ORCID ID 0009-0007-7954-1422

ЕВОЛЮЦІЯ КОНЦЕПЦІЇ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

Анотація. У статті досліджується економічна сутність поняття стратегічного управління. Особлива увага приділяється аналізу основних наукових шкіл стратегічного управління, зокрема функціонального, процесного, системного та ситуаційного підходів, а також їхньому впливу на сучасну практику стратегічного менеджменту в умовах глобалізації та динамічного бізнес-середовища.

Ключові слова: стратегічне управління, еволюція стратегічного менеджменту, стратегічне планування, адаптація до змін, бізнес-середовище, конкурентоспроможність, управлінські рішення, глобалізація, довгострокове планування, корпоративна стратегія, методологія управління, стратегічний аналіз.

Постановка проблеми. Еволюція стратегічного управління як окремого напрямку управлінської думки почалася не одномоментно, а проходила поступовий шлях, інтегруючись у загальну історію розвитку менеджменту. Хоча сучасне поняття «стратегічного управління» сформувалося впродовж останніх трьох років, його концептуальні передумови виникли значно раніше - на зламі XIX і XX століть. У цей час світова економіка переживала глибокі трансформації. Виробничі процеси стрімко ускладнювалися, масштаб підприємств зростав, капітали концентрувалися, а технологічні процеси модернізувалися під впливом прогресу науки й техніки. Усе це створювало нові виклики для підприємств, які більше не могли обмежуватися лише поточним плануванням або реактивним управлінням. Зростання складності бізнес-середовища вимагало докорінної зміни підходів до керівних ресурсів, координації діяльності та визначення довгострокових цілей. Таким чином, з початку XX століття з'явилися теоретичні основи, які згодом перетворилися на самостійний напрям - стратегічний менеджмент.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Перші концептуальні спроби систематизувати стратегічне управління стали з'являтися у другій половині XX століття, зокрема в дослідженнях таких авторитетних вчених, як І. Ансофф [1], Дж. Пірс і Р. Робінсон [2], Д. Шендел і К. Хаттен [4], Г. Сміт [3]. Їхні праці відображають методологію пошуку, яка дозволяє відокремити повсюдне оперативне управління на виробничому рівні від більш довгострокового і всеосяжного управління, пов'язаного з адаптацією до змін у бізнес-середовищі. Це нове розуміння було зумовлене забезпеченням чіткого розмежування управлінських рівнів, що дозволяло топ-менеджерам зосередитися не тільки на внутрішніх виробничих процесах, але й на зовнішніх факторах, які визначали майбутнє компанії.

Мета статті. Мета статті – здійснити комплексний аналіз еволюції концепції стратегічного управління, розкрити історичні етапи його розвитку, визначити ключові теоретичні підходи

до формування стратегічного менеджменту та дослідити вплив змін у зовнішньому середовищі на трансформацію управлінських підходів.

Виклад основного матеріалу дослідження. Важливою передумовою створення стратегічного управління було усвідомлення того, що традиційні підходи до оперативного планування в умовах динамічних змін у зовнішньому середовищі вже не забезпечують достатньої гнучкості та ефективності. Підприємства, особливо промислові, зіткнулися із заборгованістю, не просто реагувати на вже існуючі об'єкти, а прогнозувати майбутні тенденції, виявляти нові ринкові можливості й своєчасно змінювати свою стратегію. В умовах стрімких змін у ринковому середовищі підприємства все частіше зіштовхуються із затребуваністю не тільки виживати в умовах конкуренції, але й забезпечувати тривалий розвиток, постійно підвищуючи свою конкурентоспроможність і зміцнюючи внутрішній потенціал. Ці проблеми вимагають впровадження стратегічного підходу до управління, що дозволяє фірмам адаптуватися до динамічного зв'язку [6].

Сучасне стратегічне управління формується як природний результат накопичення досвіду й осмислення змін в економічному середовищі. ХХ століття стало переломним у розвитку підходів до управління, після радикальних соціально-економічних перетворень вимагали створення нових, більш гнучких і довгострокових методів керування промисловими підприємствами. З часом методологія стратегічного менеджменту ускладнювалася, відображаючи як зміни у зовнішньому середовищі, так і зростаючі складності внутрішніх процесів в організаціях [4]. Науково-технічний прогрес спричинив технологічні революції, які змусили підприємства прогнозувати можливості нововведення та адаптації до нових виробничих умов. Розвинути країни стали слідами безпрецедентної інтенсифікації виробництва, що призвело до перенасичення ринків товарами та послугами. У таких умовах конкурентна боротьба серед виробників лише загострилася. Одночасно почалися процеси глобалізації, виникнення транснаціональних корпорацій і концентрації капіталу, що значно підвищило невизначеність і динамічність ринкового середовища. Ці глобальні зміни створили нагальну потребу в довгостроковому плануванні та перспективному управлінні. Саме цим викликом викликано було відповідати стратегічному управлінню, яке стало невід'ємною складовою успішного функціонування підприємств. І. Ансофф одним із перших запропонував визначення стратегічного управління як процесу постановки цілей і завдань організації, що забезпечує налагодження оптимальних взаємовідносин між організацією та її середовищем. Його підхід став основою для подальших досліджень і практичних розробок у цій галузі [1].

Додатковий розвиток концепції стратегічного менеджменту знайшов відображення в роботах таких дослідників, як Д. Пірс і Р. Робінсон [2]. Визначення та підходи необхідно розглядати стратегічне управління як інтеграційний процес, спрямований на досягнення стратегічних цілей організації через належний розподіл ресурсів, управління їх взаємодією з оточенням та адаптацією до змін у зовнішньому середовищі. Таким чином, стратегічне управління стало ключовим елементом ефективного керування підприємствами в умовах глобальної економіки. У науковій літературі розроблено кілька підходів до осмислення стратегічного управління, кожен із яких відображає певний історичний етап розвитку менеджменту та специфіку його застосування.

1. Функціональний підхід : Витоки цього підходу сягають школи наукового управління 1920–1930-х років. У межах стратегічного управління він сприймається як набір цілеспрямованих видів діяльності, які плануються заздалегідь і забезпечуються для досягнення конкретних результатів. Основна увага приділяється тому, щоб забезпечити відповідність між поставленими цілями та практичними діями, які забезпечуються для їх досягнення.

2. Процесний підхід: Цей підхід набув поширення в класичному шкільному менеджменті між 1920-ми та 1950-ми роками. Стратегічне управління тут трактується як безперервний процес, що включає серію взаємопов'язаних управлінських функцій. Управління розглядається як інтегральний процес, що включає всі етапи: від аналізу та планування до реалізації та оцінювання результатів. Цей підхід чіткіше оцінює послідовність і логіку управлінських дій, а також їх вплив на досягнення стратегічних цілей.

3. Системний підхід: Представники неокласичної школи менеджменту у центрі ХХ століття запропонували розглядати стратегічне управління як цілесну систему. У межах цього підходу організація сприймається як сукупність взаємопов'язаних елементів, які перебувають у постійній взаємодії із зовнішнім середовищем.

4. Ситуаційний підхід: Розроблений у другій половині ХХ століття, орієнтований на адаптацію управлінських методів до конкретних умов. Визначення стратегічного управління в цьому контексті підкреслює залежність вибору управлінських інструментів від поточної ситуації. Однак, управлінські рішення мають бути гнучкими, а досягнення стратегічних цілей можна передбачити використання різних підходів залежно від наявних ресурсів і непередбачених змін [4].

Таким чином, кожен із зазначених підходів має власний внесок у розуміння сутності стратегічного управління, акцентуючи увагу на різних аспектах і потребах, що успішно дієвість управлінських дій у довгостроковій перспективі. Наприкінці 1990-х років концептуальні підходи до стратегічного управління набули нового виміру, який у літературі часто позначають як синтетичний або концептуальний. Його основна ідея здійснюється в інтеграції накопиченого досвіду теоретичних та практичних напрацювань для досягнення довгострокового успіху організації в умовах глобальної динаміки. У рамках цього підходу стратегічний менеджмент спрямований на забезпечення стійкості конкурентних позицій, залучення персоналу до реалізації стратегічних цілей та адаптацію організації до змін у зовнішньому середовищі. Підхід до політики, що організація тільки не реалізує цю зміну, але й активно формує своє середовище шляхом стратегічних ініціатив. Таким чином, стратегічний менеджмент перетворюється на процес безперервної адаптації і трансформації, де управлінські рішення базуються на глибокому розумінні як внутрішніх, так і зовнішніх умов[5].

Зміна підходів до стратегічного управління в різні історичні періоди, як зазначає автор, є результатом прогресу еволюції теорії та практики менеджменту (табл. 1.). Стратегічний менеджмент пройшов довгий шлях еволюційного розвитку, постійно адаптуючись до змін зовнішнього середовища, удосконалення управлінських інструментів і формування підходів, що забезпечують довгострокову стійкість підприємств. Кожен новий етап розвитку стратегічного управління не заперечував попередніх концепцій, а, навпаки, інтегрував ефективні методи, що довели свою результативність на практиці. Внаслідок цього сучасна стратегічна концепція є синтезом накопиченого досвіду, методологічних підходів і теоретичних напрацювань, що розвивалися впродовж десятиліть. Основою стратегічного управління є здатність підприємства не лише реагувати на зовнішні виклики, а й прогнозувати зміни, визначати конкурентні переваги та формувати оптимальну бізнес-модель. Важливою характеристикою стратегічного управління є його гнучкість, що дозволяє адаптувати організаційні процеси до динамічного середовища. Концепції стратегічного управління, що виникали на різних етапах, сьогодні продовжують відігравати важливу роль у формуванні ефективної управлінської діяльності. Вони збагачуються новими методами прогнозування, цифровими технологіями, аналітичними підходами до оцінки ризиків, що робить їх ще більш актуальними для сучасних підприємств. Трансформація стратегічного управління передбачає не лише вдосконалення методів планування, але й розвиток системи корпоративного

управління, що сприяє підвищенню ефективності бізнес-моделей і формуванню сталих конкурентних переваг. Сучасні виклики, зумовлені глобалізацією, швидким технологічним прогресом, нестабільністю економічного середовища, потребують від підприємств впровадження новітніх стратегічних підходів, які поєднують аналіз зовнішніх умов, оптимізацію внутрішніх ресурсів та інтеграцію інноваційних управлінських рішень [11].

Таблиця 1. Етапи еволюції стратегічного управління

Автор (джерело)	Етапи еволюційного розвитку стратегічного менеджменту
И. Ансофф [2]	1. Управління на основі контролю за виконанням (постфактум). 2. Управління на основі екстраполяції. 3. Управління на основі передбачення змін. 4. Управління на підставі гнучких екстрених рішень.
А.Т. Зуб [11]	1. Бюджетування і контроль. 2. Довгострокове планування. 3. Стратегічне планування. 4. Стратегічний менеджмент.
А.А. Стерлин, А.С. Тулин [12]	1. Управління на основі бюджетно-фінансового контролю (управління постфактум). 2. Довгострокове планування (на основі екстраполяції). 3. Стратегічне планування (3.1. стратегічне планування на рівні господарської одиниці; 3.2. стратегічне планування на корпоративному рівні). 4. Стратегічне управління.

Джерело: розроблено автором на основі джерел [4; 5; 11]

Узагальнивши існуючі підходи до розуміння сутності поняття стратегічного управління представимо цей процес у вигляді взаємопов'язаних етапів, що зображені нами на рисунку 1. Розвиток концепції стратегічного управління включає кілька ключових етапів, кожен з яких має свою специфіку, методологічні засади та роль у забезпеченні ефективності управлінських рішень. Одним із базових аспектів стратегічного менеджменту є його організаційне забезпечення. Процес ухвалення стратегічних рішень не повинен бути залежним від окремих осіб, а має спиратися на структуровану систему аналізу, засновану на колективній роботі управлінських команд. Успішна реалізація стратегічного управління передбачає створення корпоративної культури стратегічного мислення, що дозволяє гармонізувати взаємодію між рівнями управління та забезпечити ефективну реалізацію стратегічних планів. Формування довгострокових стратегічних рішень неможливе без проведення комплексного аналізу зовнішнього та внутрішнього середовища. Аналіз макроекономічних та мікроекономічних факторів дає змогу оцінити ринкові тенденції, визначити конкурентні переваги підприємства та окреслити його перспективи розвитку. Водночас стратегічний аналіз включає оцінку ресурсного потенціалу, організаційних можливостей та внутрішніх резервів підприємства, що сприяє формуванню гнучкої та адаптивної бізнес-моделі [10].

На основі зібраної аналітичної інформації здійснюється формулювання корпоративних, бізнесових та функціональних стратегій. Вони розробляються з урахуванням альтернативних сценаріїв розвитку, що дозволяє підприємству обирати найбільш оптимальні напрями руху, враховуючи динаміку ринкового середовища. Для досягнення стратегічних цілей організація визначає щорічні пріоритети, розробляє відповідну політику, мотивує персонал та розподіляє ресурси, що сприяє результативному впровадженню обраної стратегії [8].

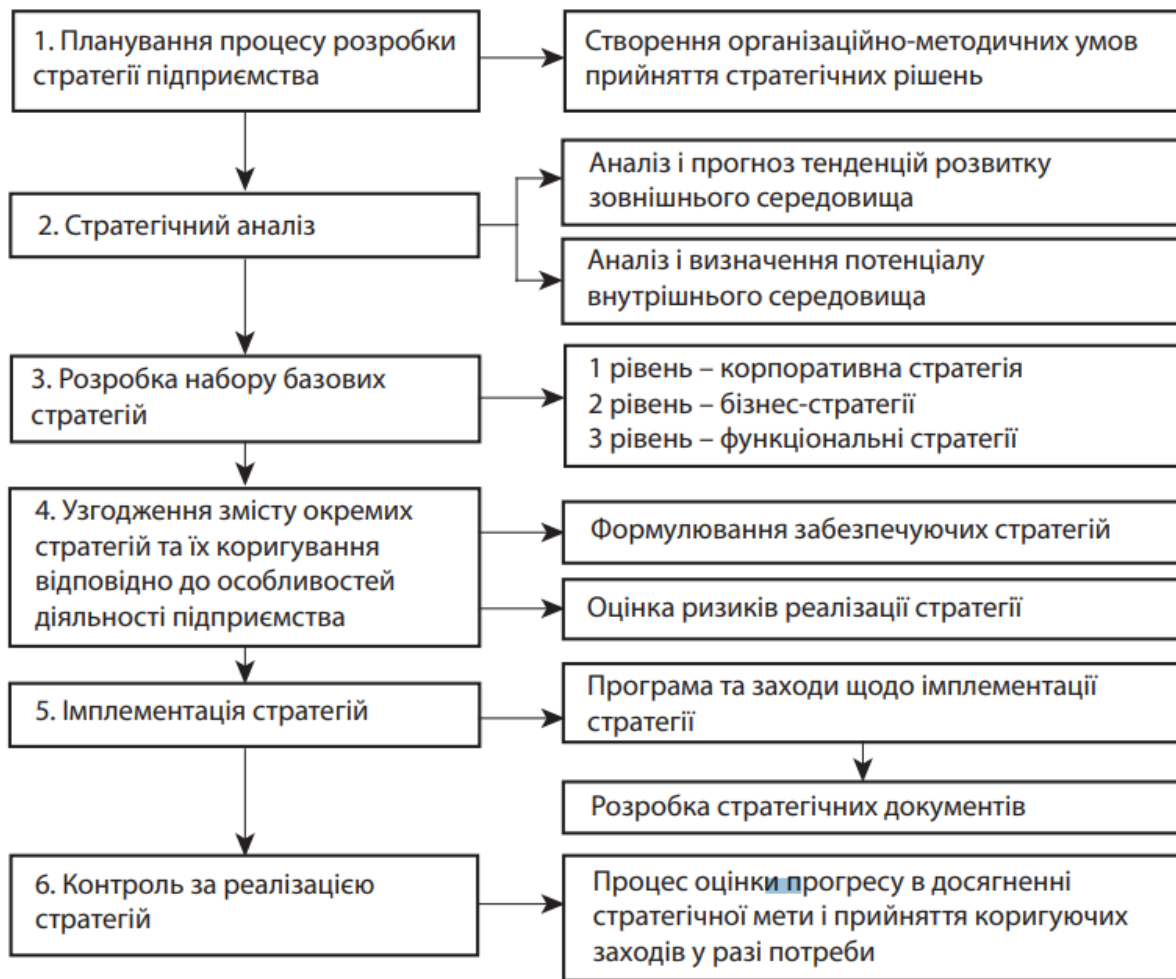

Рис. 1. Процес стратегічного управління на сучасному підприємстві

Джерело: розроблено автором на основі джерел [8; 10]

Важливим аспектом є трансформація стратегічного управління в систему внутрішніх регламентуючих документів, що дозволяють забезпечити структурованість та прозорість управлінських процесів. Контроль виконання стратегії є критично важливим процесом, оскільки навіть найбільш обґрунтовані рішення можуть потребувати перегляду через зміни у зовнішньому середовищі. Динамічність ринку змушує підприємства не лише розробляти стратегічні плани, але й регулярно оцінювати їхню актуальність, що дає змогу своєчасно коригувати напрямки розвитку та запобігати кризовим ситуаціям. Зміна складності завдань, які постають перед підприємствами, зумовлює необхідність постійної адаптації стратегічного управління. У сучасних умовах воно доповнюється специфічними напрямками, такими як управління знаннями, стратегія соціальної відповідальності, стратегія сталого розвитку, стратегія управління ризиками та стратегія взаємодії з акціонерами. Ці стратегії є відображенням реальних викликів, з якими стикаються підприємства у своїй діяльності [10].

Одним із ключових аспектів стратегічного менеджменту є управління ризиками. Це процес ідентифікації, оцінки та мінімізації потенційних загроз, які можуть вплинути на діяльність підприємства. Рівень готовності організації до реагування на ризики є важливим показником компетентності управлінської команди. У сучасних умовах стратегічне управління ризиками є невід'ємною частиною загального стратегічного управління підприємством. Процес

імплементативної стратегії у щоденну діяльність підприємства є особливо складним, оскільки потребує узгодженості між стратегічним і оперативним управлінням. Для того, щоб розроблена стратегія не залишилася лише декларативним документом, вона повинна бути адаптована до реальних умов функціонування підприємства, інтегрована у систему управління та підкріплена відповідними механізмами контролю і мотивації [12].

Отже, стратегічне управління є складним багаторівневим процесом, що розвивається відповідно до змін у зовнішньому середовищі та внутрішній структурі підприємства. Його еволюція демонструє поступовий перехід від простих методів управління до інтегрованих систем стратегічного планування, що враховують комплексний аналіз, адаптивність до змін, ефективне використання ресурсів та прогнозування майбутніх тенденцій. Успішне застосування стратегічного управління дозволяє підприємствам зберігати конкурентоспроможність та досягати довгострокового розвитку в умовах динамічного ринкового середовища. Складність ринкових умов, що постійно зростає, а також швидкі технологічні зміни і зростання потребують стимулювання підприємства переглядати його стратегічні підходи. Сьогодні адаптація до нових викликів, формування інноваційних цілей та підвищення конкурентоспроможності є невід'ємною частиною управлінського процесу. У таких умовах стратегічний менеджмент виступає дієвим інструментом, який дозволяє організаціям не лише відповідати сучасним вимогам, але й передбачати тенденції розвитку ринкових відносин. З роками його концепції пізнають усі нові модифікації, які демонструють постійний процес вдосконалення та пристосування до змінного середовища [3].

Стратегічне управління має низку важливих обмежень, які необхідно отримати при його впровадженні та реалізації. По-перше, стратегічне управління не забезпечує повного й точного опису поточного стану підприємства та його позиції в бізнес-середовищі. Воно зосереджується на якісних характеристиках, які формують прояв про майбутнє підприємства, його конкурентне положення та необхідний потенціал для виживання. Це обмеження означає, що навіть після розробленої деталі стратегії не можна дати вичерпного розуміння всього поточного стану, але служить орієнтиром для прийняття довгострокових рішень. По-друге, стратегічне управління не слід зводити до механічного виконання формалізованих правил і процедур. Воно обґрунтовується на певній філософії бізнесу, яка вимагає творчого підходу, професійної інтуїції, мистецтво ухвалення рішень і залучення всього персоналу до виконання стратегічних завдань. Це передбачає, що стратегічний менеджмент має залишитися гнучким і адаптивним, а не тільки слідувати суворій методології. По-третє, впровадження системи стратегічного управління вимагає значних ресурсів і часу. Можливо створити окремі підрозділи, які відповідають за стратегічний аналіз, моніторинг середовища та розробку стратегій. Ці витрати можуть бути значними, але вони є необхідними для формування основи довгострокового розвитку і стійкості підприємства. Нарешті, в умовах конкурентної помилки у виборі стратегії мають серйозні наслідки. Вони не можуть бути повністю компенсовані навіть ефективними прийомами оперативного менеджменту, що може призвести до втрати конкурентних позицій і, в найгіршому випадку, до невдачі підприємства. Загалом, розуміння цих обмежень дозволяє більш реалістично оцінювати можливості стратегічного управління та приймати більш обґрунтовані рішення щодо його впровадження та адаптації до конкретних умов [9].

Висновки. Отже, розгляд стратегічного управління через призму еволюційних етапів його розвитку та історико-економічних підходів дозволяє визначити суттєві характеристики цього явища. Стратегічне управління виступає як інтегрований процес, що охоплює всебічну взаємодію організації з оточенням, цілеспрямовану діяльність з вибору напрямів розвитку, процес впровадження змін відповідно до зовнішніх викликів та власну управлінську філософію, засновану на орієнтації на потреби споживачів. Сьогодні стратегічний

менеджмент вже не є лише механізмом перекладу оперативного управління на довгострокову перспективу. Він перетворився на ключовий напрямок економічної науки і соціальної думки. Багатогранність підходів і визначення сутності стратегічного управління суттєво збагатили розуміння цього поняття. Це дало змогу розробити чіткі принципи, програмні функції й завдання, сформувані методологічну основу та забезпечити механізми ефективною реалізації управлінських стратегій. Таким чином, у сучасних умовах стратегічне управління можна розглядати як інтегральний процес, заснований на стратегічній орієнтації та спрямований на досягнення довгострокових цілей, підтримку конкурентоспроможності, забезпечення стійкості конкурентних позицій та досягнення тривалого успіху.

ЛІТЕРАТУРА

1. Puyt, R. W., Antoniou, P. H., & Caputo, A. (2024). The Ansoff archive: Revisiting Ansoff's legacy and the holistic approach to strategic management. *Strategic Change*, 33(6), 513-518.
2. Sirfraz, M. *Corporate Strategy Formulation: A Theoretical Review*.
3. Smith D. *Mastering Change Management: Proven Strategies for Change Management Exams and Implementation* / D.Smith. – 2024.
4. Желуденко, К. В. (2024). ЕВОЛЮЦІЯ ПІДХОДІВ ДО ВИЗНАЧЕННЯ СУТНОСТІ СТРАТЕГІЙ ПІДПРИЄМСТВ. *Таврійський науковий вісник. Серія: Економіка*, (19), 48-54.
5. Запукхляк, І. Б., Зелінська, Г. О., & Побігун, С. А. (2018). Підходи, методи та інструменти управління змінами в системі управління розвитком підприємства. *Глобальні та національні проблеми економіки*, 23, 204-209.
6. Касич, А. О. "Втілення концепції стратегічного управління в практику вітчизняних підприємств." *Бізнес Інформ* 11 (2014): 290-294. URL: file:///C:/Users/User/Downloads/binf_2014_11_51.pdf
7. Коптева, Г., & Нащекіна, О. (2023). Концептуальні положення управління стратегічними змінами на підприємстві. *Вісник Національного технічного університету "Харківський політехнічний інститут"(економічні науки)*, (2), 73-77.
8. Овсянюк-Бердадіна, О. Ф., & Островерхов, В. М. (2023). Управління змінами.
9. Райковська, І. Т. (2015). Еволюція концепції стратегічного управління підприємством. *Scientific Bulletin of the National Academy of Statistics, Accounting and Audit*, (3), 58-67.
10. Сало, А. Я., & Артемчук, М. О. (2020). Стратегічне управління інноваційним розвитком підприємства. *Економіка. Менеджмент. Бізнес*, (3), 39-44. URL: <https://journals.dut.edu.ua/index.php/emb/article/view/2487>
11. СОЛОНІНКО, М., & ЗАКРИЖЕВСЬКА, І. (2022). ЕВОЛЮЦІЯ КОНЦЕПЦІЇ СТРАТЕГІЇ ПІДПРИЄМСТВА. Рекомендовано до друку Науково-технічною радою Хмельницького національного університету, протокол № 12 від 09.12. 2022 року, 247. URL: https://www.researchgate.net/profile/Yaroslava-Yakovenko/publication/382461181_Tendencii_innovacijnogo_upravlinna_povodzennam_z_TPV_v_umovah_integracii_u_miznarodnij_ekonomicznij_prostir/links/669f312802e9686cd11a931a/Tendencii-innovacijnogo-upravlinna-povodzennam-z-TPV-v-umovah-integracii-u-miznarodnij-ekonomicznij-prostir.pdf#page=248
12. Тарасюк, О. В. (2024). Концептуальні засади гнучкого управління змінами в діяльності сучасних організацій. URL: <https://eztuir.ztu.edu.ua/handle/123456789/8559>

REFERENCES

1. Puyt, R. W., Antoniou, P. H., & Caputo, A. (2024). The Ansoff archive: Revisiting Ansoff's legacy and the holistic approach to strategic management. *Strategic Change*, 33(6), 513-518.
2. Sirfraz, M. *Corporate Strategy Formulation: A Theoretical Review*.
3. Smith D. *Mastering Change Management: Proven Strategies for Change Management Exams and Implementation* / D.Smith. – 2024.
4. Zheludenko, K. V. (2024). EVOLIUtsIa PIDKHOdIV DO VYZNACHENNIa SUTNOSTI STRATEHIi PIDPRYIEMSTV. *Tavriiskyi naukovyi visnyk. Serii: Ekonomika*, (19), 48-54.
5. Zapukhliak, I. B., Zelinska, H. O., & Pobihun, S. A. (2018). Pidkhody, metody ta instrumenty upravlinnia zminamy v systemi upravlinnia rozvytkom pidpryiemstva. *Hlobalni ta natsionalni problemy ekonomiky*, 23, 204-209.
6. Kasych, A. O. "Vtillennia kontseptsii stratehichnoho upravlinnia v praktyku vitczyznianykh pidpryiemstv." *Biznes Inform* 11 (2014): 290-294. URL: file:///C:/Users/User/Downloads/binf_2014_11_51.pdf

7. Koptieva, H., & Nashchekina, O. (2023). Kontseptualni polozhennia upravlinnia stratezhnymy zminyamy na pidpriemstvi. Visnyk Natsionalnoho tekhnichnoho universytetu " Kharkivskiyi politekhnichnyi instytut"(ekonomichni nauky), (2), 73-77.
8. Ovsianiuk-Berdadina, O. F., & Ostroverkhov, V. M. (2023). Upravlinnia zminyamy.
9. Raikovska, I. T. (2015). Evoliutsiia kontseptsii stratezhnoho upravlinnia pidpriemstvom. Scientific Bulletin of the National Academy of Statistics, Accounting and Audit, (3), 58-67.
10. Salo, A. Ya., & Artemchuk, M. O. (2020). Stratezhne upravlinnia innovatsiynym rozvytkom pidpriemstva. Ekonomika. Menedzhment. Biznes, (3), 39-44. URL: <https://journals.dut.edu.ua/index.php/emb/article/view/2487>
11. SOLONINKO, M., & ZAKRYZH EVSKA, I. (2022). EVOLIU TSIIA KONTSEPTSII STRATEHII PIDPRYIEMSTVA. Rekomendovano do druku Naukovo-tekhnichnoiu radoiu Khmelnytskoho natsionalnoho universytetu, protokol № 12 vid 09.12. 2022 roku, 247. URL: https://www.researchgate.net/profile/Yaroslava-Yakovenko/publication/382461181_Tendencii_innovacijnogo_upravlinna_povodzennam_z_TPV_v_umovah_integracii_u_miznarodnij_ekonomichnij_prostir/links/669f312802e9686cd11a931a/Tendencii-innovacijnogo-upravlinna-povodzennam-z-TPV-v-umovah-integracii-u-miznarodnij-ekonomichnij-prostir.pdf#page=248
12. Tarasiuk, O. V. (2024). Kontseptualni zasady hnuchkoho upravlinnia zminyamy v diialnosti suchasnykh orhanizatsii. URL: <https://eztur.ztu.edu.ua/handle/123456789/8559>

Molchanov Yurii Viktorovych
(Postgraduate student of PVNZ "European University")

Huk Stepan Volodymyrovych
(Postgraduate student of PVNZ "European University")

TITLE OF THE ARTICLE

Abstract. *The article examines the economic essence of the concept of strategic management. Particular attention is paid to the analysis of the main scientific schools of strategic management, in particular the functional, process, system and situational approaches, as well as their impact on the modern practice of strategic management in the context of globalization and a dynamic business environment.*

Keywords: *strategic management, evolution of strategic management, strategic planning, adaptation to change, business environment, competitiveness, management decisions, globalization, long-term planning, corporate strategy, management methodology, strategic analysis.*